

Z d ō v o d o v:

Ďalšie dôvody zmätočnosti podľa § 385, č. 2 a 3 tr. p. prevádza sťažovateľ v tom smere, že mal byť pri výmere trestu použitý buď § 91 alebo § 92 tr. z., keď tu byly také poľahčujúce okolnosti, ktoré ich použitie odôvodňujú.

Tá okolnosť, že súd nepoužil pri výmere trestu § 91 tr. z., nie je vôbec dôvodom zmätočnosti v smysle § 29 por. nov. a podľa § 33, odst. 2 por. nov. nie je prípustné domáhať sa sníženia trestu v medziach upotrebených zákonných ustanovení.

Preto je zmätočná sťažnosť v tejto časti zákonom vylúčená.

Nakoľko sa domáha sťažovateľ použitia § 92 tr. z., je zmätočná sťažnosť bezzákladná.

Zvláštno ustanovenie § 8, odst. 4 zák. čis. 48/1931 Sb. z. a n. ukladá na zločin trestaný doživotnou stratou slobody, bol-li vinník v dobe spáchania trestného činu starší než šesťnásť rokov, trest zavrenia medzi dvoma až päťnásťmi rokmi, tento trest však nesmie byť kratší ako dva roky. Smie sa tedy v takom prípade trest vymerať len v hraniciach v tomto zákonom ustanovení určite vymedzených. Nakoľko obvinený mlad. A. mal v dobe spáchania trestného činu už šesťnásť rokov, mohol mu byť vymeraný trest iba v sadzbe vyše uvedenej a nie je možné domáhať sa s poukazom na § 92 tr. z. vymerania trestu pod najnižšiu hranicu dvoch rokov.

Čís. 6097.

Ve smyslu zásad stanovených v § 387, odst. 1, § 395 tr. ř. a v § 31, odst. 2 por. nov. může obžalovaný napadati rozsudek odvolacího soudu v těch bodech, v nichž napadl rozsudek soudu první stolice, anebo v nichž byl onen rozsudek změněn v jeho neprospěch k odvolání veřejného žalobce.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1938, Zm IV 704/37.)

Nejvyšší soud, přezkoumaj trestní věc proti A. pro zločin těžkého ublížení na těle, zmateční stížnost obžalovaného zčásti odmítl, zčásti zamítl.

Z d ů v o d ů:

Proti rozsudku odvolacího soudu uplatnil obžalovaný zmateční stížnost z důvodu zmatečnosti podle § 385, čis. 2, 3 tr. ř. pro nepoužití § 92 tr. z. a nepovolení podmíněného odkladu výkonu trestu.

Rozsudkem soudu první stolice byl obžalovanému vyměřen trest s použitím § 91 tr. z. a nebyl mu povolen podmíněný odklad výkonu trestu.

Obžalovaný se s tímto rozsudkem uspokojil, kdežto veřejný žalobce napadl rozsudek soudu první stolice pro nízkou výměru trestu. Odvolací soud vyhověl odvolání veřejného žalobce a trest obžalovanému zvýšil, ale v nenapadené části ponechal rozsudek soudu první stolice netknutý.

Následkem toho ve smyslu zásad, stanovených v §§ 387, odst. 1, 395 tr. ř., § 31, odst. 2 por. nov. nemůže obžalovaný ve výroku, kterým nebylo použito § 92 tr. z., napadati rozsudek odvolacího soudu, poněvadž podle těchto ustanovení má právo napadnouti rozsudek odvolacího soudu jen v těch bodech, ve kterých byl jím napaden rozsudek soudu první stolice, anebo ve kterých byl rozsudek soudu první stolice změněn v jeho neprospekch na základě odvolání veřejného žalobce.

Je proto zmateční stížnost, uplatněná na základě § 385, čís. 3 tr. ř. pro nepoužití § 92 tr. z., zákonem vyloučená.

Čís. 6098.

Příkaz k rozchodu podle § 283 tr. zák. je závazný bezpodmínečně pro každého, kdo je přítomen v místě shluknutí. Kdo ho z jakékoli příčiny o své vůli neuposlechne, je trestný podle § 283 tr. zák., i když tak učinil, aby dav uklidnil. Výjimku tvoří pouze ti, kdo jsou přítomni právě jako službu konající veřejní orgánové bezpečnostní služby, nebo kdo byli těmito orgány přibráni nebo požádáni, aby spolupůsobili při zjednání nebo udržení pořádku.

Ideální souběh přestupku podle § 314 tr. zák. s přestupkem podle § 312 tr. zák. je vyloučen.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1938, Zm I 863/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný, byv obžalován pro přečin podle § 283 a 284 tr. z., uznán vinným pouze přestupkem podle §§ 312 a 314 tr. z., a vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do téhož rozsudku, napadený rozsudek zrušil a odkázal věc nyní příslušnému okresnímu soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti státního zastupitelství, uplatňující důvody zmatečnosti podle § 281, čís. 4, 5, 10 tr. ř., nelze přiznati oprávnění.

Obžalovanému bylo kladeno za vinu, že při shluknutí, k němuž došlo dne 13. března 1937 na náměstí v Z. u příležitosti průjezdu předáka politické strany N. neuposlechl výzvy službu konajícího četnického praporčíka B. k rozchodu, řízené k davu asi šesti až sedmi set osob shromážděnému na náměstí, a dal se s ním do hádky.

Pokud jde o neuposlechnutí výzvy k rozchodu, vyloučil nalézací soud u obžalovaného skutkovou podstatu přečinu shluknutí podle § 283 tr. z., poněvadž došel k přesvědčení, že výzva k rozchodu byla dána v době, kdy dav na náměstí za účelem pozdravení N. shromážděný, neměl ještě povahu shluknutí ve smyslu § 283 tr. z. a proto výzva nebyla závazná,